

съмъ виждалъ лице по-прекрасно, което като че дышаше отъ божественность. Неизреченото онуй тайнство което исхожда отъ душата, което нашитѣ живописцы слабо можихъ да олуви́тъ, придаваше на хубоститѣ ѳ благородна и свърхчеловѣческа свѣтлость, която не можъ да искажъ. Съзлы течахъ изъ очитѣ ѳ. Тосъ часъ помислихъ че и ти може да е отъ Аѳины, и че нейното сърце са срѣшихъ съ моето, което са моляше за онзи градъ. Рѣшихъ да прохортувамъ по съ несмѣлъ гласъ. Да не си и ты, прекрасна дѣвнице, Аѳинянка? Попытѣхъ. Ти са причерви като ми чу гласа, и като покры отъ часть лицето си; отговори. На брѣговетѣ на Илссоса лежи прахътъ на праотцѣтъ ми, родила съмъ са въ Неаполь, но сърцето ми и происхожденіето ми е гръцко. — Можемъ прочее да са молимъ заедно на Богинята, рекохъ, и като пристѣпи свещеникътъ, исправихмы са единъ до другий и повтаряхмы опредѣленнытъ молитвы които той произнасише. Съврременно направихмы прикосновеніе на коленѣтъ на Богинята и заедно сложихмы масличнытъ си вѣнцы на нейныя жъртвенникъ. Туй благочестиво съединеніе докара на душата ми едно неизвѣстно до тогасъ потърсване, и едно чувство на любовь почти света! И двама странны, и двама отъ едно отечество далечно и прецьвтѣло, вече стоимъ заедно въ храма на отечественната ни Богиня. Да ли не трѣбаше да осѣти таквось потърсване моето сърце за моята съгражданка? Таквызи бѣхъ чувствата ми, като че я познавахъ отъ години, като че простото туй свещеннослуженіе роди изъ чудо наклонность-та и връзскытъ които времето само докарва. Тихо оставихмы храма, и когато азъ са готвахъ да я попытамъ дѣ живѣе и ако ми позволява да я посѣти́ж, единъ момъкъ на когото физиономіята имаше нѣкоя общы черты съ нейнытъ и който я чакаше на стѣпалата на храма олуви я отъ рѣжж. Той са обрѣжъ къмъ мене, като са отдалечаваше, и ма поздравн, множество на раздѣли и отъ тогасъ не я видѣхъ вече. Като са върнѣхъ въ къщи намѣрихъ писма, които ма принуждавахъ да отидѣ въ Аѳины, защото родиннытъ ми подигахъ противъ мене сѣдба за да отщети́тъ башиното ми наслѣдіе. Като спечелихъ сѣдбата азъ са върнѣхъ въ Неаполь, и макаръ че я търсихъ по сичкыя градъ, но бѣ невъзможно да открий́ж слѣдитѣ на неизвѣстната моя съгражданка, и като мисляхъ че веселбытъ ще можтъ да угасѣтъ въ душата ми помена на прекрасното онуй видѣніе, побързахъ да остави́ж Неаполь ѳ да са предамъ отъ ново на наслажденіята на Помпея. Ето моята исторія.

Не можъ да кажъ че сега обычамъ, но гчтай са съ въспоминанія и стени́ж.

Клодій са готвяше да отговори, когато шумътъ на тежко и